

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/57/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4415010104
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Matyóová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4415010104.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Matyóovej a členov senátu Mgr. Adriany Némethovej a JUDr. Ľubice Libantovej Medveckej, PhD., v trestnej veci obžalovaného U.. W. G., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek X Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného U.. W. G. proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky z 26.10.2015, sp. zn. 2T/32/2015, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre 26. septembra 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písmeno e/, odsek 3 Trestného poriadku z r u š u j e s a napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku s a

obžalovaný :

U.. W. G., narodený XX.XX.XXXX v O. K., trvale
bytom O. K., T.G. U. č. XX,

o d s u d z u j e :

Podľa § 364 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona (za zistenia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno j/ Trestného zákona a priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písmeno h/ Trestného zákona), § 41 odsek 1 Trestného zákona, § 56 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona a § 57 odsek 1 Trestného zákona na úhrnný peňažný trest 500,- (päťsto) eur.

Podľa § 57 odsek 2 Trestného zákona vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 57 odsek 3 Trestného zákona u s t a n o v u j e pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody 1 (jeden) mesiac.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Nové Zámky (ďalej len „súd prvého stupňa“) konajúci samosudkyňou rozsudkom z 26.10.2015 sp. zn. 2T/32/2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) uznal obžalovaného W. G. (ďalej len „obžalovaný“) za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

dňa XX.XX.XXXX, v čase o XX.XX hod., v podniku v podniku P. V., na H. X. v O. K., po predchádzajúcej slovnej hádke fyzicky napadol poškodenú X. B., snažiacu sa zabrániť obžalovanému v ďalšom fyzickom útoku na jej priateľa U. E. P. tak, že ju päťou udrel do oblasti tváre, čím jej spôsobil zranenia, a to: krvácanie z nosa, opuch nosa s krvným výronom v okolí a zlomeninu nosových kostí s posunom úlomkov, podľa znaleckého posudku z odboru zdravotníctva - odvetvie súdne lekárstvo s dobou liečenia a práceneschopnosti XX dní.

Za tieto prečiny uložil súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom obžalovanému podľa § 364 odsek 1 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2, Trestného zákona (za zistenia poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písmeno j/ Trestného zákona a zistenia priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písmeno h/ Trestného zákona) a § 41 odsek 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere štyri mesiace, výkon ktorého podľa § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona podmienenečne odložil a podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu jeden rok.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenej X. B., narodenej XX.XX.XXXX vo K., trvale bytom O. K., P. M. č.XX, škodu vo výške XXX,XX eur.

Napadnutý rozsudok bol obžalovanému aj jeho obhajcovi oznámený vyhlásením v ich prítomnosti na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa uskutočnenom 26.10.2015, pričom obžalovaný ihneď na tomto pojednávaní, teda včas, podal odvolanie proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku. Rovnako napádal aj celé konanie, ktoré vydaniu napadnutého rozsudku predchádzalo.

V písomnom zdôvodnení odvolania prostredníctvom zvoleného obhajcu zopakoval svoje obhajobné tvrdenia a podrobne rozviedol jednak priebeh vykonania a obsah jednotlivých dôkazov, jednak poukázal na rozpory v nich, a to aj pokiaľ ide o rozpory vo výpovediach samotnej poškodenej X. B..

Namietol tiež správnosť a úplnosť jednak skutkových zistení súdu prvého stupňa majúcich neopodstatnene viesť k odsudzujúcemu výroku o vine napadnutého rozsudku a jednak právnych úvah súdu prvého stupňa, na základe ktorých zažalovaný skutok právne posúdil.

V ďalšom namietal, že výrok o vine nie je v súlade s vykonanými dôkazmi a nakoľko nesúhlasí s výrokom o vine, nesúhlasí ani s výrokom o uložení trestu a ani s výrokom o povinnosti nahradiť poškodenej spôsobenú škodu trestným činom.

Mal za to, že postupom orgánov činných v trestnom konaní a súdu prvého stupňa došlo k porušeniu príslušných článkov Ústavy SR ako aj Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Krajskému súdu v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) navrhol, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu považujúc napadnutý rozsudok za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch, navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol zrušiť napadnutý rozsudok s tým, aby vec bola vrátená súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Alternatívne navrhol zrušiť napadnutý rozsudok s tým, aby odvolací súd vo veci sám rozhodol oslobodzujúcim rozsudkom podľa §285 písmeno a/ Trestného poriadku.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zotrval na tom, že trestné činy, z ktorých bol uznaný vinným nespáchal. Nad rámec podaného odvolania doplnil ťažiskové odvolacie dôvody, ktoré majú podľa jeho názoru za následok porušenie práva na obhajobu, rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania. Obžalovaný konkrétne namietal, že :

- počas policajného vyšetrovania nebol vôbec vypočutý povereným príslušníkom PZ, k doplneniu resp. zmene právnej kvalifikácie. Toto zásadné porušenie jeho práva na obhajobu súd I. stupňa nechal bez povšimnutia.

- napadnuté rozhodnutie súdu I. stupňa je založené výlučne na výsluchu poškodenej, ktorá v podanom trestnom oznámení nevedela uviesť žiadny ani len okrajový opis možného páchatela a ako sa sama vyjadrila bola pod vplyvom alkoholu.

- poškodená ani neskôr počas prípravného konania nevedela uviesť opis možného páchatela a ani len žiadne všeobecné informácie, na základe ktorých by bolo možné vykonať rekogníciu zák. spôsobom.

- v zápisnici rekognícií osoby s E. P. nebola žiadna zmienka o tom, na základe akých vonkajších znakov menovaný opoznal jeho osobu, navyše ide o svedka zainteresovaného vo veci a takisto išlo o priateľa poškodenej.

- súd I. stupňa odmietol na HP vykonať dôkaz prehratím pripojeného videozáznamu resp. oboznámením jeho prepisu, ako aj fotografií zadovážením z neho, pričom tento videozáznam mal slúžiť na jeho obhajobu.
- súd I. stupňa aj napriek tomu, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žiaden z vypočutých svedkov nevypovedal, že by videl útok na poškodenú, uvedené nechal bez povšimnutia.
- súd I. stupňa ani len nevysvetlil prečo na základe akých konkrétnych dôkazov uveril tvrdeniu poškodenej, ktorá v čase incidentu ako sama uviedla, bola pod vplyvom alkoholu.
- súd I. stupňa sa nijako ani len okrajovo nevysporiadal s tvrdeniami svedkom E. M. a E. P., ktoré vypovede sú v mnohých bodoch vo vzájomnom rozpore.
- súd I. stupňa v odôvodňujúcej časti rozhodnutia nevysvetľuje, ktoré svedecké výpovede potvrdzujú ním uvádzané skutočnosti resp. spochybňujú výpovede poškodenej, nebral súd vôbec do úvahy.

Na otázku predsedníčky senátu uviedol, že prišlo k zmene jeho osobných pomerov, pretože vykonal rigoróznou skúšku a pracuje ako advokátsky koncipient s mesačným zárobkom cca XXX eur v hrubom mesačne. Ďalej poznamenal, že žiadne záväzky nemá vrátane vyživovacej povinnosti.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

V rámci prieskumnej povinnosti vyplývajúcej z citovaného ustanovenia Trestného poriadku, odvolací súd preskúmal výrok o vine napadnutého rozsudku (proti ktorému zrejme a predovšetkým odvolanie obžalovaného smerovalo), a následne, zvlášť s prihliadnutím na ustanovenie § 321 odsek 2, odsek 3 Trestného poriadku aj výrok o treste a výrok o náhrade škody napadnutého rozsudku a tiež postup konania súdu prvého stupňa všetkým týmto výrokom napadnutého rozsudku predchádzajúci, avšak iba v rozsahu zistenia prípadných chýb odôvodňujúcich podanie dovolania.

Plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní súdom prvého stupňa boli napokon objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 odsek 1 písmeno a/ až písmeno e/ Trestného poriadku, ktoré súd prvého stupňa v prejednávanej veci potreboval pre svoje rozhodnutie o vine, o treste ako aj o uplatnenom nároku poškodenej na náhradu škody (§ 321 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku).

Súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov predovšetkým zameraných na objasnenie skutkových okolností zažalovaného skutku dôležitých pre rozhodnutie o vine obžalovaného a pri vykonávaní dôkazov zameraných na objasnenie skutočností potrebných na určenie druhu trestu a jeho výmery na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych takých závažných chýb (§ 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku), ktoré by mohli mať vplyv na tieto zistenia, alebo v dôsledku ktorých by došlo k porušeniu práv obžalovaného na obhajobu.

Zistenia súdu prvého stupňa dôležité tak pre jeho rozhodnutie o vine obžalovaného vo vyššie uvedenom skutkovom rozsahu, ako aj pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktoré mal za preukázané, tak vychádzali z výsledkov úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania, zodpovedajúceho všetkým kritériám uvedeným v § 2 odsek 10 Trestného poriadku (§ 321 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku), súčasne súd prvého stupňa pri hodnotení týchto dôkazov tiež dôsledne postupoval v súlade s ďalšou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 12 Trestného poriadku, teda ich všetky v prejednávanej veci hodnotil tak jednotlivo ako aj v ich súhrne, nepochybne aj podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu.

Odvolací súd preto konštatuje, že dokazovanie bolo vykonané v dostatočnom rozsahu, preto nepovažuje vykonávanie ďalších dôkazov za potrebné. Aj s poukazom na vyššie uvedené krajský súd na verejnom zasadnutí postupom podľa § 272 odsek 3 Trestného poriadku odmietol návrh obžalovaného na vykonanie dôkazu prehratím videozáznamu z miesta činu. Podľa názoru odvolacieho súdu priebeh skutkového deja súdených prečinov bol preukázaný vykonaným dokazovaním súdu I. stupňa v takom rozsahu, z ktorého je možné spoľahlivo prijať záver o zavinenom úmyselnom protiprávnom konaní

obžalovaného, ktorý bez pochyb zasiahol do telesnej integrity poškodenej a spôsobil tak poruchu na zdraví, v dôsledku ktorej bol u poškodenej sťažený obvyklý spôsob života nie iba na krátky čas (konkrétne 10 dní). Hodnotiac súdom I. stupňa zistený skutkový stav, tento možno považovať za vnútorne nerozporný, majúci oporu v dôkazoch, ktoré boli vykonané zákonným spôsobom. V tomto prípade nepovažoval odvolací súd prehratie videozáznamu za skutočnosť, ktorá by priniesla zmenu skutkového stavu, pretože tento bol zistený inými už vo veci skôr vykonanými dôkazmi. Okrem toho, odvolací súd sa plne stotožňuje s argumentáciou súdu I. stupňa, ktorý odmietol vykonať predmetný dôkaz, s odôvodnením, že nebolo možné zistiť, či bol dôkaz zabezpečený zákonom predpísaným spôsobom. V naznačenom kontexte, odvolací súd poznamenáva, že dôkaz získaný z dôkazného prostriedku musí byť zákonný. Zákonnosťou dôkazu sa rozumie zistenie, že bol získaný z prameňa, ktorý stanovuje alebo pripúšťa zákon, že bol zabezpečený a vykonaný oprávnenou osobou a že sa tak stalo v zodpovedajúcom štádiu trestného konania a to takým postupom, ktorý je v súlade s právnymi predpismi. Ak sa tak nestalo pôjde o nezákonný dôkaz. V predmetnej veci o získaní kamerového videozáznamu spísal poverený príslušník policajného zboru úradný záznam, z ktorého nie je vôbec zrejmé, akým spôsobom, akým postupom a podľa akých zákonných ustanovení bol tento dôkaz zadovážený. Preto možno uzavrieť, že takto získaný dôkaz nemožno v tomto trestnom konaní nielen použiť, ani vykonať, a nemôže slúžiť ako prostriedok obrany obžalovaného. Pretože súd I. stupňa mal dostatok zabezpečených dôkazov, ktoré usvedčujú práve obžalovaného zo spáchania skutku, ktorý mu je kladený za vinu, nemalo súdom zistené pochybenie orgánov činných v trestnom konaní pri zabezpečovaní dôkazu žiaden vplyv.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na obhajobu obžalovaného, ktoré nechal podľa názoru obžalovaného súd I. stupňa bez povšimnutia, odvolací súd konštatuje nasledovné. Zmena právnej kvalifikácie, ktorá je precizovaná v ustanovení § 206 odsek 6 Trestného poriadku ukladá orgánom činným v trestnom konaní upozorniť obvineného na zmenu právnej kvalifikácie, ak v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania vyjde najavo, že skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, je iným trestným činom alebo aj ďalším trestným činom. Tento postup bol v prejednávanej trestnej veci obžalovaného preukázateľne dodržaný, keďže poverený príslušník upozornil obžalovaného (vtedy obvineného) na zmenu právnej kvalifikácie, a tak realizoval pokyn dozorujúceho prokurátora. Citované ustanovenie však neukladá orgánu príslušnému v trestnom konaní vykonať výsluch obvineného, preto nevykonanie výsluchu nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu. Vyššie uvedené ustanovenie však z hľadiska jeho normatívneho obsahu zabezpečuje, aby obvinený v prípravnom konaní mal pozitívnu vedomosť o posudzovaní skutku orgánom, ktorý vykonáva a je činný v trestnom konaní. Zároveň, obvinenému dáva možnosť pripraviť sa na svoju obhajobu a žiadať vykonanie ním navrhnutých dôkazov.

Pokiaľ obžalovaný namietal, že poškodená nevedela počas prípravného konania sama ustáliť, konkretizovať opis páchatela, túto skutočnosť nemožno považovať za pravdivú, pretože obžalovaného poškodená identifikovala pri vykonanej rekognícii (vykonanej zákonným spôsobom), rovnako tak učinil aj jej priateľ (U.. E. P.), ktorý vystupoval v procesnom postavení svedka. Je celkom prirodzené, že poškodená opoznala jeho osobu až pri rekognícii (z predložených fotiek), keďže obžalovaného videla na mieste trestného činu prvýkrát, ergo nemusela si presne pamätať jeho popis, čo by ho usvedčovalo hneď od začiatku trestného stíhania. Zo zápisníc o konfrontácii medzi poškodenou a obžalovaným (vtedy obvineným), a obžalovaným (vtedy obvineným) a svedkom U.. E. P. jednoznačne vyplynulo, že títo presne identifikovali aj oblečenie (tmavomodrú zimnú bundu), ktoré mal v čase spáchania skutku obžalovaný na sebe. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že osobu obžalovaného jednoznačne usvedčovala sama poškodená, svedok U.. E. P.. Okrem toho, nepriamo zo spáchania skutku usvedčovala obžalovaného aj svedkyňa K. G., ktorá v priestoroch podniku P. V. v inkriminovanom čase pracovala ako barmanka, pričom potvrdila, že niekto zo skupiny chlapcov okolo obžalovaného udrel poškodenú. Táto svedkyňa potvrdila, že obžalovaného a jeho kamarátov z videnia poznala, pretože sa jednalo o jedincov, s ktorými „vždy boli nejaké problémy.“ Komplexne berúc do úvahy výpovede svedkov, ktorí obžalovaného poznajú a boli rovnako v konfrontácii s poškodenou alebo jej priateľom (svedkom U.. E. P.), nemožno logicky odoprieť ani ten fakt, že títo museli nevyhnutne vnímať priebeh skutkového deja, ktorý obžalovaný spochybňuje. Odvolací súd v tomto ponímaní vyhodnotil odpovede svedkov svedčiacich v prospech obžalovaného ako tendenčné, účelové, pretože je veľmi pravdepodobné, žeby svojou inou výpoveďou mohli sami sebe spôsobiť nebezpečenstvo trestného stíhania. K takému záveru prišiel odvolací súd aj z dôvodu takmer zhodnej verzii svedkov, ktorí sa snažili lineárne a nestranné vypovedať, že osobu páchatela nevideli, alebo si nespomínali na priebeh tejto udalosti.

Osobitne, k rozdielom medzi výpoveďami obžalovaného v štádiu prípravného konania a konania pred súdom, odvolací súd odkazuje na racionálnu argumentáciu súdu I. stupňa, ktorý detailne vyhodnotil aj obranu obžalovaného. Obžalovaný v prípravnom konaní vypovedal, že si ho poškodená a svedok U.. E. P. pomýlil, keďže s ľuďmi s ktorými tam prišiel boli „všetcia“ tmavovlasí. V konaní pred súdom obžalovaný zmenil svoju výpoveď, pričom vypovedal, že videl útok svedka M. M. na poškodenú. Takáto obrana obžalovaného je podľa názoru odvolacieho súdu nielen nemorálna, keďže sa obžalovaný snažil „vyviníť“ zo spáchania skutku a zároveň označiť iného páchatel'a, ale aj nepravdivá, vyvrátená vykonanými dôkazmi.

K rozporom medzi tvrdeniami svedkom E. M. a E. P., s ktorými sa súd I. stupňa podľa obžalovaného ani okrajovo nezaoberal je nutné doplniť, že súd I. stupňa musel vyhodnocovať skutkový stav komplexne, postupujúc zvlášť podľa § 2 odsek 10 Trestného poriadku (zásada náležitého zistenia skutkového stavu). Odvolací súd zastáva názor, že úlohou súdu v trestnom konaní je vyhodnocovať dôkazy tak v prospech, ako aj v neprospech obžalovaného, čiže nezávisle a ucelene podľa svojho vnútorného presvedčenia zhodnotiť dôkazy, a následne ich jednotlivo i vo svojom súhrne konfrontovať tak, aby bolo možné rozhodnutie preskúmať a podrobiť odvolaciemu konaniu. Niet pochyb, že súd I. stupňa takúto požiadavku splnil, v dôsledku čoho odvolací súd považoval predmetnú odvoláciu námietku za právne irelevantnú. Na dôvažok, odvolací súd upriamuje pozornosť obžalovaného na fakt, že hodnotenie dôkazov patrí do pôsobnosti súdu, ktorý je v kontradiktórnom trestnom konaní nezávislý a nestranný a rozhoduje na základe vykonaného dokazovania, a nie podľa prejavy vôle obžalovaného.

V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa dôsledne postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k takým procesným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, najmä pokiaľ ide o zistenie, že sa predmetný skutok ustálený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku stal spôsobom tam popísaným, a že ho spáchal obžalovaný.

Súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Trestného poriadku dôkladne a podrobne v odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri vyhodnotení vykonaného dokazovania. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd prvého stupňa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a tiež s akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázkach viny, ako aj vo vzťahu k uloženému trestu a k náhrade škody. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd s dôvodmi napadnutého rozsudku v celom rozsahu stotožnil a tam uvedené závery si osvojil a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Treba zdôrazniť, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Toto konštatovanie je v danej veci opodstatnené aj vzhľadom ku skutočnosti, že obžalovaný v písomnom odôvodnení proti výroku o vine napadnutého rozsudku predovšetkým smerujúceho odvolania neuviedol žiadnu relevantnú skutočnosť alebo okolnosť, ktorá by opodstatnene spochybňovala záver o tom, že v prejednávanej veci zažalovaný skutok sa stal, že ho spáchal obžalovaný a že ním naplnil všetky zákonné znaky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona a to nielen po formálnej, ale aj po materiálnej stránke, pretože ani spôsob spáchania činu a jeho následky, ani okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný a napokon ani miera zavinenia a pohnútky obžalovaného ako jeho páchatel'a neodôvodňujú záver o nepatrnosti jeho závažnosti (§ 10 odsek 2 Trestného zákona).

Na základe uvedeného odvolací súd si v celom rozsahu osvojil skutkové aj právne závery súdu prvého stupňa, považujúc ich za správne a plne zodpovedajúce výsledkom vykonaného dokazovania a v podrobnostiach na ne odkazuje.

K rozdielnemu záveru od súdu prvého stupňa dospel odvolací súd pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody obžalovanému. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že obžalovaný pred spáchaním posudzovaného činu nebol súdne trestaný, od spáchania skutku ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu uplynulo viac rokov (takmer 6 rokov), obžalovaný ukončil vysokú školu, zamestnal sa ako advokátsky koncipient a stal sa zárobkovo činným. Keďže odvolací súd vykonal na verejnom zasadnutí aj dokazovanie k aktuálnym osobným a majetkovým pomerom obžalovaného, dospel k záveru, že práve uloženie alternatívneho peňažného trestu bude mať v prejednávanej veci väčší výchovný vplyv na samého obžalovaného ako uloženie trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu. Odvolací súd je preto presvedčený, že uložený trest prinúti obžalovaného, aby bol motivovaný viesť riadny život a nedostával sa do rozporu s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

Z tohto pohľadu odvolací súd považoval za primeraný trest, ktorý sa má ukladať obžalovanému iný druh trestu, než mu bol uložený súdom prvého stupňa, pričom za súladný so zákonom považoval uloženie peňažného trestu.

Odvolací súd podľa § 321 odsek 1 Trestného poriadku zruší napadnutý rozsudok

- ak je uložený trest neprimeraný (písmeno e/).

Podľa § 321 odsek 3 Trestného poriadku ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti ;

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného, vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Keďže odvolací súd zistil vyššie uvedený, zákonný dôvod podľa § 321 odsek 1 písmeno e/, odsek 3 Trestného poriadku zrušil odvolaním obžalovaného napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa len v časti vo výroku o treste a za splnenia podmienok ustanovených v § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám odvolací súd vo veci rozhodol rozsudkom.

Za tieto prečiny odvolací súd podľa § 364 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, Trestného zákona, po zistení poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písmeno j/ Trestného zákona a po zistení priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písmeno h/ Trestného zákona, § 56 odsek 1, odsek 2 a § 57 odsek 1 Trestného zákona obžalovanému uložil s použitím § 41 odsek 1 Trestného zákona úhrnný (ukladal trest za dva trestné činy) peňažný trest päťsto eur s tým, že podľa § 57 odsek 2 Trestného zákona vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu a podľa § 57 odsek 3 Trestného zákona ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody na jeden mesiac. Podľa § 57 odsek 2 Trestného zákona zároveň rozhodol, že vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Odvolací súd mal na strane jednej za to, že aj tento druh v súlade s ustanovením § 34 odsek 6 Trestného zákona samostatne uloženého peňažného trestu a jeho výmera na dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby ustanovenej v odseku 1 § 56 Trestného zákona (vrátane výmery náhradného trestu odňatia slobody) prihliada na všetky hľadiská uvedené v ustanovení § 34 odsek 4 Trestného zákona, teda nielen na jednu existujúcu poľahčujúcu okolnosť a jednu existujúcu priťažujúcu okolnosť, ale aj a predovšetkým na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie obžalovaného, jeho osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a súčasne podľa § 34 odsek 1 Trestného zákona zabezpečí aj ochranu spoločnosti pred obžalovaným tak, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne aj iných odradí od páchania trestných činov a zároveň (a nie v neposlednom rade) dostatočne vyjadrí aj morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný

prostriedok.